

Určitost právního úkonu

Právní úkon je neurčitý tehdy, jestliže srozumitelně vyjádřený obsah má takové věcné nedostatky, že je nelze překlenout ani s použitím interpretačních pravidel stanovených v § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. Závěru soudu o neurčitosti právního úkonu proto musí předcházet aplikace těchto interpretačních pravidel zavazujících k výkladu právního úkonu nejen podle jeho jazykového vyjádření, ale zejména podle vůle a úmyslu jednajících osob, zjišťovaných též jejich výsledkem.

Právní úkon je neurčitý tehdy, jestliže srozumitelně vyjádřený obsah má takové věcné nedostatky, že je nelze překlenout ani s použitím interpretačních pravidel stanovených v § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. Závěru soudu o neurčitosti právního úkonu proto musí předcházet aplikace těchto interpretačních pravidel zavazujících k výkladu právního úkonu nejen podle jeho jazykového vyjádření, ale zejména podle vůle a úmyslu jednajících osob, zjišťovaných též jejich výsledkem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Odo 346/2002, ze dne 23.1.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce JUDr. P. K., jako správce konkursní podstaty úpadkyně V. s., a.s., proti žalované J. 16 p., s r.o., zastoupené, advokátem, o zaplacení 21,989.842,- Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Cm 296/94, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 8. září 1999, č.j. 1 Cmo 116/99-124, 1 Cmo 244/99, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. září 1999, č.j. 1 Cmo 116/99-124, 1 Cmo 244/99, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 8. září 1999, č.j. 1 Cmo 116/99-124, 1 Cmo 244/99, k odvolání žalované rozhodl tak, že v pořadí druhý rozsudek Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 20. října 1998, č.j. 4 Cm 296/94-95, v části jeho výroku I. ve věci samé, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobci částku 16,863.678,- Kč s příslušenstvím, potvrdil (výrok I.) a ve zbývající části výroku I. o nákladech řízení ho změnil tak, že žalované uložil zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení v prvním stupni 608.587,- Kč (výrok II.); v bodech II. a III. výroku zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen (výrok III.). Dále odvolací soud uložil žalované zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 64.100,- Kč (výrok IV.), připustil proti svému rozsudku dovolání (výrok V.) a zrušil usnesení Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 12. března 1999, č.j. 4 Cm 296/94-109 (výrok VI.).

Soud prvního stupně dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že smluvené dílo a vícepráce, spočívající v rekonstrukci objektu čp. 450 v J. ulici ... v P., v době vystavení faktur č. 11160188, č. 11160189 a č. 11160190, tj. dne 6. září 1993, v rozsahu částky 16,863.678,- Kč (faktury č. 11160188, č. 11160189 a část faktury č. 11160190 v rozsahu 1,000.000,- Kč) byly žalobcem provedeny a že tak žalobce fakturoval v souladu s článkem V./9 smlouvy č. 4/92 uzavřené mezi účastníky, v níž byla splatnost příslušné části ceny díla i víceprací vázána na řádné předání celého

díla a úplné odstranění veškerých vad a nedodělků. Tento svůj závěr opřel soud prvního stupně o zjištění, že nárok žalované na instalaci čtyř kusů světlíků, jejichž neosazení v době investorské přejímky bylo podle bodu 29. zápisu ze dne 17. května 1993 o předání díla jediným nedodělkem sjednaného díla a jež odpovídal nárokům vzniklým z vadného plnění, byl uspokojen nejpozději ke dni 31. srpna 1993 osazením čtyř kusů světlíků „SCHÜCO“ v provedení systému FW 50, zatímco v projektové dokumentaci bylo uvažováno se systémem SK 60. Závěr o odstranění uvedeného nedodělku soud opřel především o výsledky dokazování znaleckým posudkem ze dne 2. května 1996 vyžádaným v průběhu řízení, z něhož vyplývá, že funkce příslušné části díla dodáním světlíků jiného provedení tím nebyla dotčena. Pokud tedy žalobce fakturoval žalované doplatek smluvní ceny díla a vícepráce dne 6. září 1993, činil tak v souladu s uzavřenou smlouvou. Proto žalobě na zaplacení fakturované částky v rozsahu provedeného díla a víceprací vyhověl a žalobci přiznal rovněž požadované úroky z prodlení. V rozsahu žalované a žalovanou neuznané částky ve výši 5,126.164,- Kč (část faktury č. 11160190), v níž se žalobci nepodařilo prokázat jak objednání, tak provedení fakturovaných víceprací, žalobu zamítl.

Námitkou započtení, kterou v průběhu řízení vnesla žalovaná ve výši 19,360.000,- Kč z titulu své pohledávky v této výši vůči žalobci jako smluvní sankci za prodlení žalobce, se soud prvního stupně nezabýval, jelikož žalovaná existenci takového nároku neprokázala a je podle něj zřejmé, že se jedná ve smyslu § 98 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) o pouhou obranu žalované, a nikoliv o její vzájemný návrh, kterým by se musel soud zabývat. Kromě toho žalobce podle názoru soudu vyvrátil tvrzení žalované o existenci smluvního úroku z prodlení poukazem na článek VI. smlouvy, který odkazuje na článek VIII. bod 4. smlouvy, což je znění, jež nelze kvalifikovat jako určitá a srozumitelná ujednání.

Podle odvolacího soudu soud prvního stupně zjistil skutkový stav úplně a přesně, proto vyšel při přezkoumání odvoláním napadeného rozsudku v jeho výroku I. z jeho skutkových zjištění a rovněž se ztotožnil s jeho právním posouzením věci. Přestože dokazování bylo provedeno v řízení před soudem prvního stupně podle odvolacího soudu v odpovídajícím rozsahu, opakoval dokazování smlouvou č. 4/92. Z formulace článku VI. citované smlouvy je podle něj zřejmé, že smluvní strany pro zajištění závazku žalobce směřujícího patrně k provedení díla ve sjednané době, neutily žádný z institutů upravených občanským či obchodním zákoníkem. Ve shodě se soudem prvního stupně, po provedení rozboru jednotlivých příslušných ustanovení citované smlouvy, dospěl k závěru, že ujednání obsažené v článku VI. smlouvy je pro jeho neurčitost neplatné, přičemž tato neurčitost se projevuje do takové míry, že ji nelze výkladem právního úkonu odstranit. Z tohoto důvodu odvolací soud již neprováděl žalovanou navržený důkaz svědeckými výpověďmi osob, které smlouvu sjednávaly. S přihlédnutím k tomu, že předmětem obrany žalované nebyla náhrada škody, nýbrž vznik nároku na „penále“ dle článku VI. smlouvy a započtení tohoto nároku, s ohledem na relativní neplatnost dotčeného smluvního ujednání proto již nebylo třeba podle odvolacího soudu zkoumat, zda byl například zhotovitel v prodlení s plněním povinnosti dokončit dílo ve sjednané době a zda toto prodlení zavínil.

Odvolací soud rovněž přisvědčil soudu prvního stupně v jeho názoru, pokud jde o splatnost ceny díla. Jak uvedl v odůvodnění rozsudku, není použití systému FW 50 (namísto SK 60) samo o sobě vadou díla ve smyslu § 560 odst. 1 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), neboť specifikace č. 1 ke smlouvě provádění díla takto detailně neřeší, ale odkazuje pouze obecně na profily SCHÜCO. V tomto kontextu pak odvolací soud ještě poukázal na § 537 odst. 3 obch. zák., přiznávající pro způsob provádění díla zhotoviteli značný stupeň autonomie, když výjimka je stanovena jen pro případ, pokud by se zhotovitel výslovně zavázal k plnění pokynů objednatel. Protože však v daném případě použití

systému SK 60 bylo předepsáno jen v realizační projektové dokumentaci, která byla navíc součástí dodávky žalobce, není možné dovodit, že vlastní realizací příslušné části díla zhotovitel relevantní pokyny objednatele porušil. Odvolací soud tak shledal rozsudek soudu prvního stupně v jeho výroku ve věci samé (část výroku I.) věcně správným, a proto ho potvrdil. Protože však s přihlédnutím k rozsahu úspěchu účastníků v prvním stupni neshledal podmínky pro přiznání plné náhrady nákladů prvostupňového řízení žalobci, zbývající část výroku I. rozsudku soudu prvního stupně změnil a žalobci přiznal na náhradu nákladů řízení pouze částku 608.587,- Kč.

Na návrh žalované, obsažený v jejím závěrečném návrhu při jednání před odvolacím soudem, vyslovil odvolací soud přípustnost dovolání s tím, že otázky zásadního právního významu jsou obsaženy v protokolu z jednání ze dne 8. září 1999 a týkají se hodnocení obrany žalované.

Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu jeho výroků I., II. a IV. podala žalovaná včas dovolání, namítajíc vadu v řízení uvedenou v § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., která nastala tím, že ten, kdo vystupoval jako žalobce, neměl způsobilost být účastníkem řízení. V žalobě označený žalobce nemá právní subjektivitu a jako takový není a nikdy nebyl v obchodním rejstříku zapsán. Společnost V. s., a.s. je sice v obchodním rejstříku zapsána, ta má však jiné sídlo a její identifikační číslo je odlišné. Dále uvádí, že odštěpný závod, jak by se snad dalo označení žalobce použitou zkratkou „o.z.“ vyložit, je organizační složkou bez právní subjektivity.

Dovolatelka dále poukazuje na to, že dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci odvolacím soudem založeném na chybných závěrech soudu o neplatnosti ujednání článku VI. smlouvy o dílo a o splatnosti ceny díla, a tudíž i o výši úroků z prodlení s jejím pozdním zaplacením, které soud žalobci přiznal již od 21. září 1993. Konkrétně odvolacímu soudu vytýká, že k neplatnosti uvedeného smluvního ujednání došel přísným jazykovým výkladem, aniž přitom vzal v úvahu výkladová pravidla uvedená v § 266 odst. 1 až 3 obč. zák. Pokud by soud aplikoval tato zákonná ustanovení, měl podle dovolatelky dojít k závěru, že předmětné smluvní ujednání, zejména v kontextu s ostatními ujednáními smlouvy a vzhledem k běžné smluvní praxi při provádění děl stavebního charakteru, je ujednáním o smluvní pokutě za prodlení s řádným dokončením a předáním díla. Pak je třeba, aby se soud řádně uplatněnou obranou ve smyslu § 98 o. s. ř. zabýval a zkoumal tak, zda-li byl zhotovitel v prodlení.

K nesprávnému závěru o konkrétním datu splatnosti ceny díla 21. září 1993 dospěl soud podle dovolatelky tím, že v použití systému SCHÜCO FW 50 nespatořoval vadu díla, opíraje tento závěr o skutečnost, že ve specifikaci č. 1 smlouvy o dílo jsou uvedeny pouze profily SCHÜCO. Žalovaná poukazuje na to, že podle článku I. odst. 1 smlouvy měl žalobce coby zhotovitel provést stavební část díla i podle jím předem zhotovené projektové dokumentace, v níž je uveden systém SCHÜCO SK 60, jejíž změny pak podléhaly podle odst. 3 téhož článku souhlasu odběratele, tedy žalované. Použitím systému SCHÜCO FW 50 bez žalovanou požadovaného doplnění díla o krycí oplechování tedy dílo neodpovídalo nejméně do 31. prosince 1996 výsledku určenému ve smlouvě. Proto zaplacení doplatku smlouvené ceny by náleželo žalobci, při odhlédnutí od započtení uplatněného žalovanou na její obranu, až po provedení požadovaného doplnění díla a úrok z prodlení se zaplacením ceny za provedené dílo by měl náležet žalobci nejdříve od 1. ledna 1997.

Dovolatelka navrhl, aby odvolací soud dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně zrušil, řízení zastavil, případně věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání s názorem žalované, že jako žalobce byl označen někdo, kdo není takto v obchodním rejstříku zapsán, projevil nesouhlas. Uvedl, že se označil přesně tím názvem, pod jakým je jako právnická osoba zapsán v obchodním rejstříku. Dále poukázal na to, že kromě identifikačního čísla, ve kterém došlo k písařské chybě, bylo v žalobě uvedeno i daňové identifikační číslo, které je s identifikačním číslem uvedeným v obchodním rejstříku shodné. A protože sídlo žalobce není součástí názvu, je třeba hodnotit uvedení odštěpného závodu jako bližší identifikační údaj. Žalobce nesouhlasí ani s ostatními námitkami žalované v dovolání, přičemž podle jeho názoru odvolací soud neměl důvod zabývat se vzneseným nárokem žalované ani jako procesní obranou, ani jako vzájemným návrhem a ohledně námitky žalované k přiznaným úrokům z prodlení odkázal na provedené důkazní řízení, především na znalecký posudek a na svá stanoviska v průběhu řízení. Podle mínění žalobce žalovaná ani svou argumentací v dovolání správnost rozhodnutí soudů obou stupňů nevyvrátila a ohledně dovolacího návrhu žalované na zastavení řízení uvedl, že takový výrok z hlediska zákonné úpravy není možný.

Z výpisu z obchodního rejstříku žalobce vedeného Městským soudem v Praze - oddíl B, vložka 1781, dovolací soud zjistil, že v průběhu řízení, po nabytí právní moci rozsudku odvolacího soudu napadeného dovoláním žalované, byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. června 2002, č.j. 99 K 11/2002-56, prohlášen konkurs na majetek původní žalobkyně V. s., a.s. a ustaven konkursní správce JUDr. P. K., přičemž téhož dne nastaly i účinky konkursu. Uvedený konkursní správce se svým podáním ze dne 27. června 2002 s vyjádřením společnosti V. s., a.s. jako původní žalobkyně k dovolání žalované ztotožnil.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání v rozhodném znění, tj. ve znění zákonů č. [122/1993](#) Sb., č. [42/1994](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [117/1994](#) Sb., č. [156/1994](#) Sb., č. [224/1994](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [94/1996](#) Sb., č. [151/1997](#) Sb., č. [12/1998](#) Sb., č. [27/2000](#) Sb., č. [105/2000](#) Sb., č. [214/2000](#) Sb., č. [368/2000](#) Sb., č. 370/2000 a č. [120/2001](#) Sb. (dále též jen „zákon o konkursu a vyrovnání“), řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, jejichž účastníkem je úpadce, se přerušují, ledaže jde o trestní řízení (v němž však lze rozhodnout o náhradě škody), o řízení o výživném nezletilých dětí, o řízení o výkon rozhodnutí; s výjimkou řízení o pohledávkách, které je třeba přihlásit v konkursu (§ 20), lze v řízení pokračovat na návrh správce, popřípadě ostatních účastníků řízení a správce se stává účastníkem řízení místo úpadce.

Protože je řízení o zaplacení peněžité pohledávky původní žalobkyně vůči žalované řízením o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty, pokračoval dovolací soud v řízení na návrh žalované ze dne 22. října 2002 doručený soudu dne 23. října 2002.

Podle bodu 17., hlavy I., části dvanácté zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001). O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud věc ve shodě s bodem 15., hlavy I. části dvanácté zákona č. [30/2000](#) Sb. rovněž projednal podle dosavadního znění občanského soudního řádu.

Dovolání je v této věci přípustné podle 239 odst. 1 o. s. ř., neboť odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil přípustnost dovolání, a je i důvodné.

Protože výrokiem rozhodnutí odvolacího soudu podle § 239 odst. 1 o. s. ř. může být dovolání připuštěno jen pro řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž byla přípustnost dovolání založena výrokiem odvolacího soudu, vedle důvodů podle § 241 odst. 3 písm. a), b) o. s. ř. jen z dovolacího důvodu uvedeného v § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. V dovolání proto nelze uplatnit tvrzení, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování [§ 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř.]. Nesprávným právním posouzením se rozumí omyl soudu při aplikaci právních předpisů na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil. Ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. je odvolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně toho, jak jej dovolatel obsahově vymezil. Vázanost dovolacím důvodem se v řízení o dovolání, jehož přípustnost je dána § 239 o. s. ř., projevuje tím, že odvolací soud je oprávněn přezkoumat jen ty právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Své námítky dovolatelka uplatnila ve třech směrech: v otázce způsobilosti původní žalobkyně být účastníkem řízení, dále v otázce správnosti právního posouzení neplatnosti ujednání čl. VI. smlouvy a konečně v otázce splatnosti ceny díla a provedených víceprací.

Při řešení poslední zmíněné otázky vyšel odvolací soud ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která považoval za správná. Protože splatnost ceny díla i víceprací byla ve smlouvě vázána na předání celého díla a úplné odstranění veškerých vad a nedodělků, založil odvolací soud svůj závěr o době splatnosti těchto peněžitých pohledávek na skutkových zjištěních o době předání díla a odstranění vad a nedodělků, jež dovolatelka zpochybňovala. Správnost skutkových zjištění odvolacího soudu však odvolací soud v rámci dovolacího důvodu uvedeného v § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. posuzovat nemůže a proto otázku splatnosti ceny díla a víceprací dovolacímu přezkumu podrobit nemohl.

Rovněž dovolací důvod uvedený v § 241 odst. 3 písm. a) v návaznosti na § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. neuplatnila dovolatelka právem. K vytýkané vadě zmatečnosti podle tohoto ustanovení by došlo tehdy, jestliže by ten, kdo v řízení vystupoval jako účastník (v dané věci původní žalobkyně), neměl způsobilost být účastníkem řízení. O takovou vadu se však nejedná, je-li právnická osoba, která jinak má způsobilost být účastníkem řízení, v žalobě sice označena nesprávně nebo neúplně, ale tak, že je nepochybné o kterou právnickou osobu se jedná. Tak tomu bylo i v tomto případě, neboť jako žalobkyně byla označena a v řízení vystupovala existující právnická osoba (V. s., a. s.), způsobilá být účastníkem řízení. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani existence dovolatelkou vytýkaných nedostatků v označení žalobkyně. Existence jiných vad řízení uvedených v § 237 odst. 1 o. s. ř., jakož i vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž odvolací soud přihlíží z úřední povinnosti, z obsahu spisu nevyplývají a dovolatelka je ani netvrdila.

Nejvyšší soud konečně v rámci uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. přezkoumal právní závěr odvolacího soudu o neplatnosti ujednání čl. VI. smlouvy o dílo. Odvolací soud, cituje předmětný článek smlouvy („bude-li termín splnění popř. částečného splnění dle čl. VIII. bod 4 překročen zaviněním zhotovitele, je tento povinen zaplatit objednateli penále ve výši 0,5 % z

ceny zakázky za každý den prodlení. Tímto není dotčeno právo objednatele požadovat náhradu škody nad sjednanou výší penále“), dospěl k závěru o neurčitosti tohoto právního úkonu, kterou nelze odstranit ani výkladem a kterou spatřoval jednak v tom, že odkazovaný článek smlouvy žádné termíny plnění neobsahuje, přičemž smlouva ve svých dalších ustanoveních nepoužívá pojem „termín plnění“, nýbrž obsahuje sedm různých lhůt včetně lhůt pro plnění povinnosti objednatele, a dále v tom, že ani základ pro výpočet případného penále není ve smlouvě přesně specifikován.

Právní posouzení otázky platnosti či neplatnosti tohoto smluvního ujednání odvolacím soudem nepovažuje Nejvyšší soud za správné.

Právní úkon je neurčitý tehdy, jestliže srozumitelně vyjádřený obsah má takové věcné nedostatky, že je nelze překlenout ani s použitím interpretačních pravidel stanovených v § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. (shodně srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. prosince 1998, sp. zn. 30 Ca 21/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, č. 4, ročník 99, strana 121). Závěru soudu o neurčitosti právního úkonu proto musí předcházet aplikace těchto interpretačních pravidel zavazujících k výkladu právního úkonu nejen podle jeho jazykového vyjádření, ale zejména podle vůle a úmyslu jednajících osob, zjišťovaných též jejich výsledkem (shodně srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. června 2000, sp. zn. I. ÚS 220/98). K pochybení v právním posouzení této otázky došlo právě tím, že odvolací soud postupoval obráceně, neboť neurčitostí právního úkonu, k níž dospěl pouze jazykovým výkladem, zdůvodnil nadbytečnost navrženého důkazu svědeckými výpověďmi jednajících osob a tím i nadbytečnost výkladu jejich vůle a úmyslu. Nejvyšší soud proto uzavřel, že dovolací důvod uplatněný dovolatelkou podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. je naplněn.

Protože napadené rozhodnutí není správné, Nejvyšší soud je podle § 243b odst. 1, části věty za středníkem a § 243b odst. 2 věty první o. s. ř. zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)